

A V-VIADAL 2.

V E IN

*Prázos
Koryuek*

KER DUKEY & K WEBSTER

A V-VIADAL 2.

V
E
N

KER DUKEY & K WEBSTER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

AJÁNLÁS

Olvasóinknak, akik „elboronálták” ezt az írói házasságot
két sötét lélek között.

Ker & K

A V-VIADAL SZEREPLŐI

(hatalmi és befolyási sorrendben)

AZ ELSŐ CSALÁDOK:

VASZILJEV CSALÁD (A V-VIADAL SZERVEZŐI)

Jurij – apa (52)

Vera – anya (45), nem sokkal az ikrek születése után elhagyta őket

Vlad – legidősebb fiúgyermek (22)

Vika – az ikerpár lány tagja (18)

Viktor – az ikerpár fiú tagja (18)

VETROV CSALÁD

Jegor – apa (59)

Anna – anya (45), elhunyt

Venjamin „Ven” – legidősebb fiúgyermek (28)

Niko – középső fiúgyermek (18), elhunyt

Ruslan – legfiatalabb fiúgyermek (17)

Andru – Jegor testvére

Timofej – unokatestvér, Andru legidősebb fia

Rodion – unokatestvér, Andru fia

Zahkar – unokatestvér, Andru örökbe fogadott fia

VOLKOV CSALÁD

Leonyid – apa (55)

Olga – anya (46)

Diana – idősebb lánygyermek (24)

Irina „Árnyék” – fiatalabb lánygyermek (18)

Vas – a lányok féltestvére (18)

Anton – Diana testőre (51)

VOSZKOBOJNYIKOV CSALÁD

Joszif – apa (61)

Veronika – anya (55)

Ivan – legidősebb fiúgyermek (30)

Artur – középső fiúgyermek (28)

Alyona – legfiatalabb lánygyermek (19)

A MÁSODIK CSALÁDOK:

ORLOV CSALÁD

Arkagyij – legidősebb fiúgyermek (28)

KOZLOV CSALÁD

Nesztor – apa (55)

Antonina – anya (49)

Sztyepan – az egyetlen fiúgyermek (19), Vlad új V-viadal gyakornoka

BASKIN CSALÁD

Alfred – apa (52)

Monika – anya (47)

Kira – lánygyermek (24)

EGOROV CSALÁD

TOVÁBBI SZEREPLŐK:

Darja – lány a pincében

Rada – Vlad szolgálólánya

VEN

Viharos
Verhetetlen
Vagány
Vetrov

PROLÓGUS

Ven

A múltban...

VALAKI KÖVET.

Barna haj. Aranyló szempár. Ördögi kis díva. Kibaszott Vika Vasziljev.

Felmordulok, ahogy besétálok a Volkov-házba, próbálok megszökni a velem kergetőző ördögfiókától. Mintha legalábbis valami jeladóval érzékelné, valahányszor a közelben vagyok. Egész aranyosnak tűnt ez a dolog, amíg totyogós volt, de most már csak zavaró.

Ahogy belépek, meghallom Jurij Vasziljev hangját a nappaliból, úgyhogy lelassítok, és hallgatózni kezdek. Csendes léptek hallatszanak valahonnan mögülem, kénytelen vagyok a falhoz lapulni, és elbújni az árnyékban, hogy a kis megszállottam ne találhasson rám. Jurij hangereje felerősödik, a nyitott ajtó mögül szól, alig néhány lépésnyire. Az apámmal beszél, Jegor Vetrovval, és egy másik első család fejével, Leonyid Volkovval, arról, hogy az egyik társuk, Alfred Baskin elárulta őket. Mostanában a legtöbb társalgásnak ez a témája.

Alfred egy második család feje volt, részese Vasziljevék üzleti ügyeinek, így a *mi* üzleti ügyeinknek is. Egy ettől teljesen független ittás vezetéses vád miatt összeütközésbe került a törvénnyel, és a helyett, hogy férfiként viselte volna a rá szabott büntetést, átment patkányba. Nincs semmi, amit apám jobban megvetne egy árulónál. A mi világunkban az árulókat úgy kell kimetszeni a helyükről, mint egy rákos daganatot. Ha az utolsó darabjától is megszabadulsz, nem tud tovább terjedni. Ha gyengeséget mutatsz, mások is azt hiszik, elárulhatnak. Alfred egész családjának meg kell fizetnie az ő csalárd-ságáért.

– Hetek óta semmi új információ – ugatja Leonyid, a hangja végigszáguld a folyosón, és nekiütközik a falnak. A feszültség annyira tapintható, hogy én is érzem, pedig még be sem léptem a szobába.

Alfred megszegett minden szabályt, ami jólétben, biztonságban és pozícióban tartotta az első családok mellett. Hogy megússza a letöltendő, információkat szolgáltatott apám egyik szállítmányáról – egy olyan szállítmányról, amiről csakis azért tudott, mert Jurij Vasziljev és apám megegyeztek, hogy ő választhatja ki belőle Vasziljev számára a nőket. A szállítmányt lekapcsolták, a nőket védőörizetbe vették, és apám öt emberét is letartóztatták, akik ellen eljárás indult. De Alfreddel ellentétben ezek a férfiak tisztában voltak vele, kinek tartoznak hűséggel. Az is segít, hogy soha, egyetlen szállítmány dokumentumai sem vezethetők vissza hozzánk. Apám nem tartana ott, ahol, ha szarvashibákat követne el.

Mivel nem történtek nagy letartóztatások, Alfredet még jobban megszorongatták, hogy áruljon el több információt, több titkot – valami olyan nagy letartóztatást akartak, ami birodalmakat dönt össze.

– Példát kell statuálnunk azzal a rohadékkal! – morog tovább Leonyid, kihallatszik az egyetértő hümmögés.

Alfred mindegyik első családról köpött valamit, de bizonyíték nélkül, úgyhogy a törvény emberei nem tehetnek mást, mint hogy mindnyájunkra rászállnak, valahányszor elhagyjuk a birtokainkat, és reménykednek, hogy elvezetjük őket valami olyasmíhez, amit felhasználhatnak a királyságaink ellen, és amivel megsemmisítő csapást mérhetnek ránk.

Alulbecsülték, kikkel játszmaznak.

Mi nem reszketünk, és nem ingadozunk. Nem menekülünk, és nem bujkálunk. Nem veszítünk.

A gondolatra elmosolyodom, ugyanabban a pillanatban, amikor apám kijelenti, hogy kész vicc a kabinetiroda. Egyetértő kórusban zümmög fel a nevetés a helyiségben.

A kormány átfésülte az összes legális üzletünket, hogy valamiféle hiányosságra vagy nyomra leljen, ami a nem legális üzleteinkhez vezet. Szerencsétlenségükre a pénz hatalommal is jár, és az első családok magasan a tápláléklánc csúcsán állnak. Némi szívesség és kenőpénz kiosztása után az egész ügyet szőnyeg alá separtuk, a gondok eloszlottak, mint köd a napfényben, nagyrészt Vasziljev szövetségi kormánykapcsolatainak köszönhetően.

Mire viszont az egész véget ért, Alfred is meglépett a feleségével, Monikával, és a lányával, Kirával. Kira nagyjából annyi idős, mint Diana, vele is együtt nőttünk fel, de ez nem tántorította el apámat attól, hogy megígérje, ha elkapja, megöli. Ismerem az üzlet sötétebb oldalát – basszus, benne élek –, de a gyerekek megölése nem igazán fekszik nekem. Ebből a szempontból örülök, hogy Kira az áruló apjával együtt bujkál. Miért is kéne fizetnie az apja bűneiért? Ha eszerint a mottó szerint élnénk, mindnyájan baszhatnánk.

– Amint őrizetbe veszik Alfredet, magamnak akarom! – motyogja apám.

– Hogyisne! – ellenkezik Jurij. – Én viszem el a birtokomra, ahol aztán jól megkapja, ami jár neki!

Tovább vitatkoznak arról, ki is fogja megölni Alfredet, ha egyszer elkapják – mi másról. De nem ettől leszek hirtelen nagyon ideges. Nem, körülbelül három másodperc alatt rájövök, hogy egy bizonyos tízéves rögvest megtalál. Minden üzleti ügyet félresöpör, hogy a lelket is kiszekírozza majd belőlem, egészen addig, amíg Jurij be nem pakolja a kocsijába, és el nem viszi haza.

Vika idegesítő és gonosz. A cuki külseje egyáltalán nem téveszt meg, bezzeg a bátyját, Vladot, nagyon is. Idővel a haverom is megtanulja majd, hogy a kishercegnős húgocskája afféle Lolita, fejben sokkal idősebb annál a tíz évnél, amit a földön töltött.

Sőt, basszus, nem csak ő, de az ikertestvére is jóval előrébb jár agyban, mint korban, csak Vika tetteti, mintha nem így lenne.

Az öcsémmel, Nikóval kettős csapásnak hívjuk őket.

Megpróbálok elosonni a nappali előtt, hogy levadásszak egy italt, mielőtt ilyesmi szarságokkal kell törődnöm, de apám megszólít:

– Venjamin, gyere ide! – Remek, akkor józan maradok.

Mivel én vagyok a legidősebb, van néhány kötelességem, amit elvárnak tőlem. Most, hogy húszéves lettem, több megbeszélésre vagyok hivatalos, mint amennyire szeretnék az lenni. Tavaly, amikor tizenkilenc voltam, beneveztek az első hivatalos V-viadalra. A győzelmem *rengeteg* pénzt hozott a családunknak. Az egész brutális volt, és egyébként még dolgoznak a mocskos részleteken, de Jurij Vasziljev nagyon ráértett valamire, amikor megtervezte az egészet.

Az a nap igazi vérfürdő volt.

Ölj vagy megölnek.

Olyan játék, aminél nem volt más választásom, mint megnyerni.

És meg is nyertem. Presztízshelyzetbe hoztam magunkat. Több lett a lóvé. Több lett a figyelem, minden irányból. Több lett mindenből. Több vér tapad a kezemhez, mint amit valaha is le tudnék mosni.

– Apám! – üdvözlöm, ahogy belépek a nappaliba.

Végigfuttatom a pillantásom a szobában ülő embereken, a tekintetem megállapodik Dianán. Kétszer kapok levegő után. Baszsa meg, olyan gyönyörű! Csak egy hónap telt el, talán kettő, amióta utoljára láttam, de olyan gyorsan változik a külseje, hogy nem bírom követni.

Rám mosolyog. Árad belőle az önbizalom. Tizenhat évesen szórakozniá kéne, ahogy más tinik teszik – ahogy *én* tettem –, de ő nem olyan. Szófogadó és összeszedett, halálosan eltökélt, hogy büszkévé tegye a családját. Mérhetetlenül tisztelem. És ha kicsit idősebb lenne, talán apám kívánsága ellenére is megkörnýékezném. Ugyanis nem nekem szánták. Apám egyszer megmondta, amikor észrevette, hogy barátkozunk, és jól érezzük magunkat egymás társaságában. És ez bizony fájt. Nem szeretem, ha megmondják, mi lehet az enyém és mi nem. Nevezük a természetem lázadó oldalának. Ezzel együtt mindig odafigyeltem apám kívánságaira, úgyhogy elültettem a gondolatot az agyamban, hogy köztünk soha nem lehet semmiféle testiség, nem számít, miféle két lábon járó kibaszott kísértéssé is virágzik közben Diana. Mert úgy tűnik, ezt teszi mostanában. Virágzik. Mint egy rózsa, gyönyörűen és harciasan kinyílik egy forró nyári napon, hogy felfedje az addig elrejtett szirmait.

Mindig is szemet gyönyörködtető volt a lenyűgöző vonásaival és a nagy, kék szemével, ami úgy néz ki, mint két befagyott tó, mégis alig várod, hogy megfürödhess bennük. De most? Most úgy fest, mint

akit túl hamar ért utol a felnőtt nőiség – de Diana tud bánni ezzel. Szinte ráparancsol a farkakra, hogy észrevegyék és kihúzzák magukat. Az enyém tuti vigyázban áll.

– Diana! – biccentek felé, aztán leülök mellé a kanapéra. A gerince egyenes, az álla felszelve. Hosszú, selymes csokoládéhaja a hátára omlik. Kicsit felém fordítja a fejét, és megtisztel egy szikrázóan jeges pillantással. A szeme színe halovány, fehér erek pettyezik az íriszét – fénylő és lélegzetelállító a tekintete. A száját merész árnyalatúra festette, amitől olyan gondolatok támadnak bennem, amik egyáltalán nem helyénvalóak egy ilyen korú lánnyal szemben.

– Szeretném, ha felkészítenél valakit a következő V-viadalra – mondja az apám, és ezzel elvonja a figyelmem a szobában tartózkodó vágykeltőről.

Aztán Jurij is beszáll:

– És Vladot is. Tudom, hogy még fiatal, de azt akarom, hogy készen álljon, és miután láttam, mit alakítottál a viadalon, meggyőződésem, hogy te vagy erre a megfelelő ember!

Vladban már most rengeteg potenciál van. Erős, összeszedett, eltökélt.

– Persze – válaszolom nekik. Nem említem, hogy majd bűvészkednem kell emiatt az egyetemi tanulmányaimmal, mert úgyszólván csak elégedetlen szemforgatásokat kapnék érte. Ezek az emberek itt nem hisznek az oktatásban. A tapasztalatban hisznek, és a családi erőben. És míg ezek szerintem is hasznosak az életben, tanulással még meszebbre juthatsz. Egy nap mindkét itt ülő férfi meglátja majd, hogy az örököseik okosabbak és ravaszabbak annál, mint amilyenekké ők csak remélték, hogy válhatnak.

Egy nap.

– Veni! – A sipítás a hátam mögül érkezik. Anélkül is tudom, hogy odafordulnék: a kis pokolfajzat megtalált.

Felmordulok, aztán máris rám ront hátulról. Vika Vasziljev neki-veti csontos testét a kanapé hátuljának, és két karját a nyakam köré fonja. Éles pillantást lövellek az apja felé, esedezek neki, hogy vegye rá a távozásra. De ő csak somolyog, mintha lenyűgözné a kis terrorista viselkedése. Lefejtem magamról Vika karját, és odaültem őt Diana és magam közé. Ha csak ránézek, örülök, hogy nincs lánytestvérem.

– Épp megbeszélést tartunk – dorgálom. – Eredj, játssz a testvéreddel!

Borostyánszeme fellángol, aztán mintha máris emlékeztetné magát, milyen szerepet is kell játszania az apja előtt. Kiölti rám a nyelvét.

– Veled akarok játszani!

– Vika – szólítja meg Diana mézes-mázos hangon. – Irina a napozósobában van. Talán megkérdezhetnéd, nincs-e kedve lefesteni azt a csinos pofikádat.

Vika páváskodva felfújja magát a bóktól, aztán megragadja a kezemet.

– Apu szerint egy nap majd egy Vetrovhoz kell feleségül mennem. Te leszel a férjem, Ven!

Undorodva beharapom a számat. Nem csak az van, hogy tíz évvel fiatalabb nálam, de még kibaszott idegesítő is.

– Ruszlan jobban illik hozzád korban – motyogom az orrom alatt. Ő kilencéves, és nagyjából ugyanilyen idegesítő. Tökéletes párosítás lennének.

– Nem! Fúj! Utálok Ruszt! Hozzád akarok menni fele...

– Kifelé, hercegnőm! – vakkantja Jurij egy mély, figyelmeztető tónussal. – Hadd beszélgessenek a felnőttek!

Vika tovább puffog és hóbörög, karját duzzogva összefonja a mellkasán.

– De én Venhez akarok feleségül menni, apu! Őt jobban szeretném, mint a pónit, amik kértem!

Micsoda elkényeztetett kis liba! És hogy játssza magát az apjának!

Jurij elhessenti, mire sértetten végigrappol a parkettán, és kikerül a látószögemből.

Tényleg szükségem van egy italra.

Szerencsére egy félórás beszélgetés után Jurij és apám elbocsátják Dianát és engem. Diana szobájába indulunk. Menő a berendezése, és van benne egy kényelmes kanapé. Általában ott lógunk és zenét hallgatunk, amíg a szüleink üzletelnek. Mindig Dianának van a legututibb dugivodkája az egész országban. Amúgy a rockzenét szereti, amitől nevetnem kell. Mindig olyan komoly és előkelő, de talán neki is van egy lázadó énje.

– Szóval felkészítesz valakit a viadalra, mi? – kérdezi, ahogy végigvonulunk a hatalmas házuk folyósóinak útvesztőjén.

– Aha – morgom.

Erre megállít, és megszorítja a csuklómat.

– Nem tűnsz túl lelkesnek.

A szorítása meleg. Néhány év múlva lehet, hogy tényleg rámozdulok. Rövid életem alatt is egy csomó nőt megdugtam és aztán ejtettem már, de Diana az a fajta, akivel szeretkezel, és aztán megtartod. Okos és harcias és gyönyörű.

– Nem szívesen töltöm azzal az utolsó egyetemi évemben a tanulásra szánt időt, hogy embereket képezzek ki verekedni.

Rám vigyorog.

– Isten bocsássa meg, ha egyszer önerőnkől saját nevet szerzünk magunknak!

– Fenyegetést jelentünk rájuk – sóhajtom, és a falnak vetem a vállam. – Egy nap minden a miénk lesz, és az apáink semmit sem tehetnek majd ellene.

Diana elgondolkodva összevonja a szemöldökét, aztán bólint.

– Ez jó tervnek tűnik. – Elengedi a csuklóm, és felemeli a kezét. Megmerevedek, ahogy végigfuttatja az ujjait a tömött szakállamon. – Kedvelem ezt rajtad. Jól áll.

Meg akarom neki mondani, hogy én meg a szája színét kedvelem, de visszafogom magam. Éppenhogy.

– Fess le! – ordítja Vika Irinának a folyósó túlvégén. – Diana megmondta, hogy le kell festened!

Összerázkódok, és látom, hogy az a kis szarházi csípőre tett kézzel próbál parancsolgatni Irinának. Megforgatom a szemem.

– Képtelen vagyok ezt a gyereket levakarni magamról. Bassza meg! Ha meglát, kurvára az idegeimre fog menni, addig a pillanatig, amíg haza nem mennek!

Diana felnevet.

– Én meg tudom oldani a gondod. Csak menj bele te is a játékba!

Kérdőn felvonom az egyik szemöldököm, ő meg a tarkómra csúsztatja a két kezét, és hozzápréseli a puha testét az enyémhez. Az illata édes, olyan, mint a rózsáké, amiket anyu ültetett, mielőtt meghalt. Belélegzem. Diana oldalra billenti a fejét, nedves, vörös ajkai elnyílnak.

– Mit csinálunk? – kérdezem rekedt és elmélyülő hangon, ahogy végigfuttatom a pillantásom azon a csinos, fiatal arcán.

Grimaszol egyet felém, a szívem hevesen dobog a mellkasomban.

– Játsszunk egy játékot, Ven. Egy olyan játékot, ahol a kis parasztkok megtanulják a helyüket a királyok és királynők között. – Hozzászorítja a száját az enyémhez, én meg egy pillanatra teljesen

megkövülök. Aztán a tenyerem megtalálja a csípőjét, és még közelebb húzom magamhoz.

– Diana! – figyelmeztetem a szájára tapadva.

– Csak hagyd, hogy megtörténjen – motyogja, mielőtt bedugná a nyelvét a számba.

Ahogy a nedves nyelve körbetáncolja az enyémet, felnyögök. Nem tudom, hol tanult meg ilyen jól csókolni, de nem panaszkodom. A szája – az a nedves, dús ajka – arra született, hogy megcsókolják. Arra született, hogy megcsókoljon.

Basszus.

Egy olyan lányt csókolgatok, akit még legalább két évig nem lenne szabad, és még akkor is másnak lesz elígérve. Ha Jurij Vasziljev Vika és egy Vetrov egyesülését tervezi, akkor valamelyik fiának is egy erős nevet akar társul választani, és Diana Volkov értékes nyelremény.

Ráharapok az ajkára, amire ő olyan hangot ad ki, ami egyenesen a farkamnak duruzsol. Olyasmi dolgokat akarok tenni, amik tuti, hogy kibaszott nagy bajba sodornak majd – amikor egy éles sikoly visszhangzik a folyósóról.

Elválnék egymástól, és Diana villant rám egy elégedett mosolyt.

Játék.

Igaz.

Kár, hogy a bordáim között dübörgő szívem nem vette erről az infót.

A hang irányába pislogok, ahol Irina és Vika merednek ránk. Irina szeme kitágulva, a szája elnyílt. Vika sír, és földhöz vágja a babát, amit a kezében tartott. Elszakítom róluk a pillantásom, visszanezdek Dianára. A tenyerem megtalálja az arcát, és nem tudom megállni,

hogy ne cirógassam meg. Aztán végigfuttatom a hüvelykujjam az alsó ajkán, ami még mindig piros, és feldagadt a csókunktól.

Kapok tőle egy lágy mosolyt, mielőtt elhúzódik tőlem.

– Van némi házi feladatom, amit meg kell csinálnom. Mit szólnál egy pótnaphoz, ami a zenehallgatást illeti?

A testőre, Anton kibukkan a sarkon túl, és alaposan végigmér engem.

– Minden rendben, kisasszony?

Diana kissé megfeszül, de aztán bólint.

– Minden tökéletes – mondja. – Csak játszottunk.

– Értem – mondja a testőr, de a szeme összeszűkül, mintha nem hinne neki. – Engedje meg, hogy a szobájába kísérem!

Diana ismét bólint, és elfogadja a férfi felkínált karját. Elsétálnak, de még visszanéz rám a válla fölött. Mielőtt eltűnnének a sarkon, felvillantja a ragyogó, csodálatos mosolyát, én pedig elraktározom a képet a memóriámban, hogy majd később visszatérhessek hozzá – majd amikor kezembe veszem a farkam.

Nem tudom, mit is játszottunk...

De az biztos, hogy én akarok nyerni.

Őt akarom megnyerni.

ELSŐ FEJEZET

Ven

A jelenben – kilenc hónappal a V-viadal előtt...

– MÁRPEDIG IGAZ, VEN! – közli Vika ördögi mosollyal az ajkán. – A drága kis Diana és az a vén fickó, Anton, mindenféle mocskos dolgot művelnek a bátyám háta mögött!

Most még önmagához képest is mélyre ment.

Micsoda egy gyűlölködő, aljas szörnyeteg!

– A sok hazugságod ártatlan emberek életébe fog kerülni, Vika! – szűröm a fogam között, és megragadva a karját, rámeredek. – Diana egyáltalán nem olyan, mint te, úgyhogy ne próbáld meg kivetíteni rá a dolgaid!

Legszívesebben a földre taszítanám, és megmutatnám neki, hol a helye: ott lent, olyan férfiak és nők lábánál, mint mi vagyunk, nem pedig a társaságban kavarva és megfertőzve mindenkit a kegyetlen hazugságaival és az agyjátékaival.

Elrántja tőlem a karját, úgy vakkantja felém:

– A saját szememmel láttam őket! Úgy csokolóztak, mint a gimisek az érettségi banketten, aztán eltűntek Diana hotelszobájában, akkor, amikor az esküvői ruhámat mentünk el megvenni.

Hazugságok. Hazugságok. Hazugságok.

Vikától mindig csak ennyi tellett.

Lehet, hogy Vika a szó minden értelmében gyönyörű, de még mindig az az elkényeztetett gyerek, aki kiszekálta belőlem a lelket is. Mostanra csak annyi változott, hogy kibővítette a fegyvertárát, és már nem csak az én gyötrésem az életcélja. Azt élvezzi, ha körülötte mindenki szenved. Egy időben az öcsém volt a kiszemelt áldozata. Niko igazán szerette, azt hiszem. Vika teljesen ráakaszkodott, amikor rájött, hogy az én bőrömbe nem mélyesztheti a karmait, ő meg bedőlt neki – horog a szájba, zsinór megránt, sújtás a fejre. De Niko már nem vehette feleségül, mert életét vesztette a legutóbbi V-viadalon. A mellkasom még mindig fáj, ha az öcsém halálára gondolok.

– Hagyd ezt a dolgot annyiban! – mordulok, aztán ledöntök egy feles vodkát.

– Nem! – sziszegi Vika. – Nem hagyom annyiban! Mindent elmondok Vladnak, aztán csak nézem majd a tűzijátékot!

Nem törődök vele, inkább elballagok megkeresni Dianát. Egyre több időt töltök Vladnál, csak hogy lehetőségem legyen látni őt. Ez az egész elrendezett házasság egy rakás szar. Bárki, akinek szeme van, láthatja, hogy Vlad és Diana ütközni fog. Mindkettő kontrollmániás és imádja a hatalmat.

Diana épp kilép az étkezőből, amikor megtalálom. Ahogy felém sétál, a melle ring az alig valamit takaró ruhában, amit visel, és ez emlékezteti a farkamat, hogy mindketten mennyire vágyunk rá.

– Vlad! – kiáltja Irina a folyósó túlvégén. – Vlad!

Diana mosolya lehervad. Megfordul, és rohan segíteni a húgán. Utánasietek, akár egy szerelmes kiskutyá. Ahogy odaérünk, Dianát majdnem feldönti Vlad, aki egy tornádó erejével robban ki az irodájából. Diana nekem tántorodik, a karom vékony dereka köré fonódik, nehogy elessen. Aztán akaratlanul is elengedem. Nem ölelgethetem, tapogathatom és szagolgathatom Vlad menyasszonyát anélkül, hogy elszabadulna a pokol.

– Vlad? – kérdi Diana, és a félelemtől megremeg a hangja.

Miért fél tőle? Ezt ő táplálta belé? Átkozott legyek, ha bárkinek is hagyom, hogy bántsa Dianát! Még a barátomnak sem engedem!

Vlad rávicsorog, a düh olyan mértékben eltorzítja a vonásait, ami-lyet még sosem láttam tőle. Teljesen lesokkol, hogy a mindig önuralmat gyakorló Vlad ennyire elveszítette az eszét. Mi a fene folyik itt?

– Hol van Anton? – hörgi a barátom olyan halálosan, hogy Diana sírni kezd. A szívem dübörög, a tenyerem izzad.

Vikának nem lehetett rá ideje, hogy elmondja neki a sok hazugságot, amivel néhány perce még engem etetett, szóval mégis, mit akar a fickótól?

– Vlad – könyörög Diana, a szeméből áru- ló módon kicsordulnak a könnyek.

Nem.

Az lehetetlen!

Anton kibaszott öreg! Egy senki! Egy fizetett alkalmazott! Egy felbérelt ember!

Akkor is, az egész rá van írva Diana vonásaira. A remegő ajkára, a sápadt bőrére, ami most elveszítette minden rózsásságát, ami általában előnti az orcáját. A szeme elárulja, az igazság könnyekként potyog belőle.

Hát igaz. Hallom a hangján. Vika nem hazudott. A kurva életbe.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Irina szeme is megtelik könnyel, ahogy Vlad mellett áll. Érzem a fájdalmát. Ez nem szerencsés Diana szempontjából. Hogy őszinte legyek, ez kész katasztrófa!

– Diana! – csattan Vlad hangja.

Diana megugrik, nekem meg harcolnom kell magammal, hogy ne fordítsam magam felé és kérdezzem meg: *miért vele?*

– Én-én m-megkértem, hogy maradjon a szobájában m-ma éjjel – szipogja dadogva, és egész testében remeg.

Annyira szeretném a karom biztonságába zárni, de ezzel nem tennék jót neki azok után, amilyen vádakkal illették. Csak olaj lenne a tűzre, ami már amúgy is ott ég Vlad tekintetében.

Vlad elviharzik a lépcső irányába, és hármasával szedi a fokokat felfelé. Irina és Diana üldözőbe veszik, mindkettőjük a nevét ismételteti, de ő gyorsabb náluk. Én is követem őket, azon gondolkodva, mi a kurva élet fog itt történni, de máris van egy gyanúm, hogy valami véres. Vlad nem az a típus, akivel szórakozni lehet. Tizenhat éves kora óta férfi, nem gyerek – egy gyilkos –, az a fajta leszámoló, akivel nem akarsz ujjat húzni.

Berúgja az ajtót, ami gondolom, hogy Anton szobájába vezet, és hallom a talpak csoszsanását, meg Anton kérdését:

– Mi folyik itt? – De ott van az egész a hangjában. A megadás. A bűnösség.

Tudja. Tudja, hogy az élete ma este véget ér. Mert ha átbaszol egy Vasziljevet, nem maradsz életben, hogy aztán mesélhess róla.

Az ajtónyíláshoz érek, és látom, ahogy Vlad összezárt ököllel megüti, kiélvezve, hogy reccsen az állkapcsa. Anton feje oldalra billen, aztán ő támad. De Vlad, aki az én halálos felkészítésemből és az apja kegyetlen leckéiből tanult, egész életében képezte magát, és könnyedén kicselezi az ütéseit. Olyan gyorsan mozog, hogy Anton nem